

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

SV. NORBERT 2020
(myšlenky z Vita consecrata JP II 1996)

Kdo je Bůh? To je trochu zvláštní otázka, kterou si zřejmě neklademe příliš často. Jedno víme: Bůh je větší, než abychom jej mohli a dokázali vyjádřit vlastními slovy. Naše řeč o něm naráží na naše hranice. Bůh je „nevyslovitelné Tajemství (Mysterium inenarrabile), které chce být vysloveno“ (Bonhoefer). Velký Karl Rahner měl před svou smrtí pocit, že je jako prázdný sud. Člověk nemusí být velký, aby se takto cítil, když má něco říct.

Židé znají dvě biblické poučky k zapamatování, které souvisí s abecedou. Říkají: první kniha Bible začíná „berešit“ – „na začátku“. „Berešit“ začíná písmenem „B“ – druhým písmenem abecedy. První – „A“ – „Alef“ je vyhrazeno Bohu. Říkají také: Bůh řekl jedno jediné písmeno „A“ – „Alef“. Vše ostatní, celá Bible, je jeho ozvěnou. Naše myšlení a mluvení Boha nedokáže obsáhnout, a přece v něm smí být vždy něco z Božího tajemství.

Proč to říkám dnes, na slavnost svatého Norberta? Zítra je svátek Nejsvětější Trojice. Vyznání víry Boha v Trojici je připomínkou Boží přítomnosti. Ona je základem naší důstojnosti, naší vlastní i toho druhého, člověka-osoby, která je vedle mne, neboť jí Bůh dává taktéž stejnou důstojnost. Bůh v Trojici je osobní Bůh a současně je všudypřítomný. Především chci dnes Trojici připomenout proto, že v ní má původ a základ naše povolání, v ní má základ také naše společenství sv. Norberta. Protože každé duchovní povolání je darem Nejsvětější Trojice.

Norbert uposlechl volání Boha Otce a výzvu Ducha svatého a vybral si způsob následování Krista, aby se mu zcela odevzdal s čistým a nerozděleným srdcem. Opustil vše, aby se mu odevzdal a věnoval se službě Bohu a bratřím a sestrám. Jeho život byl vyznáním Trojice, echem Božího „A“. Zachytil Boží hlas a nechal se vtáhnout do Božího tajemství. Přijal Boží království do svého života a dal se do služby evangeliu. Život v duchu sv. Norberta se dá vyjádřit na základě tří biblických podnětů: *contemplatio-communio-actio (missio)*. Náš premonstrátský život se odehrává v tomto trojím napětí. (Thomas Handgrätinger).

Povolání k zasvěcenému životu má původ v Trojici:

Je iniciativou Boha Otce, který očekává od člověka odpověď. Norbert prožil zážitek Boží lásky tak silně, že musel odpovědět absolutním darováním svého života, tím že mu vše vložil do rukou.

Bůh Syn volá všechny, aby ho následovali, aby žili v jeho těsné blízkosti. Norbert se nechal Kristem tak uchvátit, že nemohl jednat jinak, než vše opustit a následovat ho. Měl touhu se mu připodobnit, sdílet s ním jeho život v čistotě, chudobě a poslušnosti.

Bůh Duch svatý po staletí získává stále nové lidi, aby objevovali krásu Božího povolání, aby se stávali lidmi podle Kristova vzoru. Norbert se nechal vést působením Ducha svatého, aby se stával Kristu podobným, a tak v sobě nosil paprsek nedostupného světla, a aby nakonec došel až k jeho nevyčerpateľnému Zdroji.

Úkolem zasvěceného života je zviditelňovat obdivuhodné věci, které koná Bůh. Norbert byl zviditelněním Božího působení, zviditelněním apoštolských časů pro své současníky.

Všechna naše společenství – církevní, diecézní, farní, premonstrátská, naše strahovská komunita, ... má být obrazem, odrazem, echem Nejsvětější Trojice. Chce být malou církví, „locus ecclesialis“, nebo také „ecclesiolou“ (JPII)– malou církví. To je Norbertův první odkaz: jeho prvotní komunita, jež seskupovala bratry a sestry i laiky, povoláné Bohem a shromážděné kolem Krista, aby se nechali vést Duchem.

Dominik Dauzet v úvahách nad společným životem říká: *„Je potřeba zviditelnit tělo církve. Kanovnícká komunita je tělem. K vytvoření kanovníckého života nestačí dva či tři bratři ztracení v lese, je potřeba, aby se modlitba a bratrská láska zviditelňovala...“*

Církev dnes občas není vidět, občas ji hledáme, ptáme se, kam se poděla? Celá historie křesťanství je výpravou za zmizelým tělem, tělem Ježíše Krista odneseným od nás v den Nanebevstoupení. Jeho tělo nám chybí, tělo Písma, tělo církve, tělo Kristovy eucharistie. Musíme se stávat tělem, abychom patřili Kristu, abychom byli Ježíšovou Církví, vytvářet tělo je první úkol našeho kanovníckého, premonstrátského života.“

Kéž by se nám to s Boží pomocí dařilo. Pak budeme moci my sami a snad i druzí skrze nás vnímat něco z Božího Tajemství, z toho nevyslovitelného, co nás fascinuje a je jeho echem v našem světě.